

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: V. R., nar.,
státní příslušností Gruzie,
bytem v ČR,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2021, č. j. OAM-425/ZA-
ZA11-D02-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Současně bylo napadeným rozhodnutím určeno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Nařízení“), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Belgické království.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

2. Žalobce namítá, že byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném vzhledem k okolnostem případu. Dále namítá porušení § 50 odst. 4 správního řádu z důvodu, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v rámci řízení najevo, § 68 odst. 3 správního řádu pro nedostatečné odůvodnění, § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu, které nemělo být aplikováno, čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 Dublinského nařízení, kdy žalovaný dostatečně nezvážil možnost aplikace těchto ustanovení.
3. Žalobce namítá nedostatečné posouzení možnosti jeho předání do Belgie s ohledem na zmíněný čl. 3 a 17 Dublinského nařízení. Odkázal na judikaturu správních soudů, dle které je žalovaný v odůvodnění rozhodnutí, kterým vyslovuje příslušný stát pro posouzení žádosti ve smyslu Dublinského nařízení, povinen se zabývat tím, zda přemístění žadatele do tohoto státu není vyloučeno pro systémové nedostatky azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015 č. j. 1 Azs 248/2014 – 24 a usnesení ze dne 7. 5. 2015 č. j. 9 Azs 29/2015 – 19.
4. Závěry žalovaného o této otázce musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému a dalších podkladech tak, jak to potvrzuje opět judikatura, např. rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 3 Az 8/2016 – 25 ze dne 22. 6. 2016.
5. Dle žalobce žalovaný obecně konstatuje, že neexistuje žádné rozhodnutí vydané na úrovni EU či ESLP, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky v Belgii. UNHCR nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy zdržely transferů do Belgie. Belgie je členským státem EU, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní lidskoprávní smlouvy, je považována za bezpečnou zemi. Ročně zde žádají o mezinárodní ochranu desetitisíce uprchlíků, což nesvědčí obavě těchto žadatelů.
6. Dle žalobce nicméně žalovaný nedostal výše uvedeným požadavkům. Posouzení přijímacích podmínek belgického azylového systému je pouze formální, přičemž takový způsobem žalovaný užívá v dalších obdobných případech. Odůvodnění je obecné, což nelze akceptovat s ohledem na povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném vzhledem k okolnostem případu. Žalovaný rovněž nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. S žalobními námitkami nesouhlasí. V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu 27. 7. 2016 ve Švýcarské konfederaci, 7. 11. 2017 ve Spolkové republice Německo, 25. 5. 2018 ve Francouzské republice a 19. 2. 2021 v Belgii. Belgie pak následně žalobce i jeho rodinu nerozdělila a v souladu s čl. 18 Nařízení je povinna přijmout ho zpět. Na základě toho odeslal žalovaný dne 22. 6. 2021 belgické straně žádost o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Dne 24. 6. 2021 obdržel informaci, že Belgie svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uznala. Rozhodnutí je opřené o Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Co se týká námitky ohledně údajného obecného posouzení situace v Belgii, žalovaný v této souvislosti poukazuje na rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, čj. 4 Azs 73/2017 – 29 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 – 38, v němž soud uvedl, že tzv. dublinský systém totiž stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě (srov. zejména bod 10 preambule nařízení Dublin III). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze pak tento předpoklad označit za oprávněný. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 – 28. Jde – li o Belgii, domněnka o dodržování základních lidských práv touto členskou zemí Evropské unie, vyvrácena nikdy nebyla. Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Belgie je povinná objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového *acquis* posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dle žalovaného z uvedených i dostupných informací vyplývá, že Belgie dlouhodobě a aktivně řeší kapacitu ubytovacích azylových středisek na svém území.

8. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
9. K žádosti žalobce sdělil, že je bez politického přesvědčení, je ženatý, má dceru. V roce 2016 vycestoval z vlasti do Švýcarska na příjmení X. V roce 2017 se vrátil do Gruzie, neboť měl v Gruzii problémy, které se vyřešily v době, kdy byl ve Švýcarsku. V Gruzii byl obviněn z vraždy, kterou nespáchal. Byl odsouzen dobu odnětí svobody 15 let. Po návratu se oženil a přijal jméno manželky Y. V Gruzii však po 2 – 3 týdnech pobytu zjistil, že problém nebyl ukončen, a tak odcestoval v říjnu 2017 do Holandska. V listopadu 2017 jel do Německa a v prosinci do Francie. Tam zůstal necelé dva roky a požádal o azyl. Se současnou manželkou se seznámil po telefonu. Žila v Itálii, tak za ní odjel, a následně společně odjeli do Francie, kde se vzali a ona požádala o azyl. Narodila se jim tam dcera, dva týdny po jejím narození obdrželi negativní odpověď od francouzských úřadů. Žalobce byl na základě Dublinu navrácen sám do Německa. Manželka s dcerou zůstaly ve Francii. V Německu zůstal 3 dny a odjel do Belgie, to bylo v květnu 2019. V Belgii požádal o azyl, jeho manželka dostala negativní odpověď ve Francii. Manželka přijela za žalobcem do Belgie a požádala o azyl. Odjeli 15. 6. 2021. V Belgii žalobce neobdržel žádný výsledek, proto odjel do ČR. V letech 2008 – 2016 byl žalobce ve vazbě v Gruzii. O azyl žádal ve Švýcarsku, Německu, Francii, Belgii a nyní v ČR. Má potíže s nohama, žilní problémy. Původní problémy v Gruzii se již vyřešily, neboť soud odhalil pravého vraha. Nyní mají problém se navrátit do Gruzie, protože nemají rodný list dcery. Ve Francii kvůli neporozumění textu si list nevyzvedli včas. Tamní úřady jim sdělily, že rodný list je poslán na soud a získání listu by trvalo rok, než by to prošlo soudním řízením.
10. Při pohovoru žalobce uvedl, že do Belgie přijel v červnu 2019. Má problém, protože nemá rodný list dcery. Do ČR přijel, protože si myslí, že zde by se to mohlo vyřídit. Myslí, že nebude žádný problém se vrátit do Belgie. Byl tam dva roky a nebyli schopni vyřídit rodný list. Na žádost o mezinárodní ochranu nedostal pozitivní ani negativní odpověď. Do Francie jej Belgie nemohla vrátit, protože dostal ve Francii rozhodnutí o vyhoštění na 5 let. Francie jej chtěla vrátit do Německa, ale to nebylo možné, protože odjel do Belgie. V Belgii také žádal o zdravotní pomoc kvůli nohám. Osm měsíců však bezvýsledně čekal na vyšetření. Kromě tohoto čekání a čekání na rodný list dítěte v Belgii žádné problémy neměl. Mohl tam legálně bydlet. Měl tam doklady, pouze nedostal odpověď na žádost o mezinárodní ochranu. V průběhu žádosti bydlel v Bruselu v rodinném domě u známého,

pokoj si pronajímal. Od úřadů dostávala rodina 170 eur na týden. Následně byl žalobce poučen o tzv. Dublinském systému s tím, že bude v jeho případě zaslána žádost o zpětvzetí do Belgie. Do Belgie se vrátit nechce, chce zůstat v ČR. Požadavky, které měl v Belgii, nebyly naplněny. Co se týče problémů se státními orgány, několikrát žalobce v Belgii chytili pro drobnou krádež potravin. V EU jiné příbuzné nemá. K dotazu, zda bude rozhodnutí respektovat, uvedl, že zatím neví. Pokud by se podařilo vyřídit rodný list, mohou odjet do Gruzie. Do Francie se nemůže vrátit, má tam 5 let vyhoštění. Do Belgie odjel, aby se mohl sloučit s manželkou.

11. Součástí spisu je akceptace z Belgického království ze dne 24. 6. 2021.
12. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ani žalovaný jeho konání nepožadoval a ani soud jej nepovažoval za nutné.
14. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
15. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je *žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
16. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
17. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.“*
18. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení vypočtených ustanovení správního řádu soud uvádí, že v postupu žalovaného neshledal deficit a neshledal nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, zjistil skutkový stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zohlednil okolnosti případu, zjistil všechny potřebné skutečnosti a své závěry uspokojivým způsobem odůvodnil.
19. Soud se předně ztotožnil s argumentací žalovaného v otázce, který členský stát EU je příslušný k posuzování žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný konstatoval, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal ve Švýcarsku, Německu, Francii a naposledy v Belgii. Vzhledem k tomu, že byl v minulosti přemísťen do Německa a Belgické království následně rodinu nerozdělilo, shledal žalovaný příslušnost Belgického království k posouzení žádosti a přijetí žalobce zpět na území podle § 18 Nařízení.
20. Žalovaný zaslal do Belgického království žádost o zpětvzetí žalobce podle čl. 18 odst. 1 písm. d) uvedeného nařízení, následně obdržel akceptaci zpětvzetí podle č. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení *členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

21. Argumentace žalobce stojí na tom, že podle něj žalovaný nedostatečně zkoumal existenci systémových nedostatků v belgickém azylovém systému. K tomu soud předně uvádí, že pokud žalobce namítá, že žalovaný svá rozhodnutí zdůvodňuje obdobným způsobem a toliko formálně, pak nejinak je tomu u žalobce, který nezmínil žádné konkrétní skutečnosti ohledně těchto nedostatků vztahujících se k jeho osobě. Argumentace žalobce je naopak pouze v obecné rovině.
22. Povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení Dublin III. Dle judikatury je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy, bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015 č. j. 1 Azs 248/2014-27). V této souvislosti je rovněž relevantní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 – 28.
23. Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný otázkou existence systémových nedostatků zabýval na straně 4 a 5 rozhodnutí. Uvedl, že v souladu s uvedeným nařízením je Belgické království povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce. Na úrovni EU ani ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Belgickém království dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů do Belgického království, jak to dříve učinil například v případě Řecka. Belgické království je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Belgické království ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí na dodržování těchto práv. Rovněž je považováno za bezpečnou zemi původu, nejen ČR, ale i ostatními členy EU. Také skutečnost, že v Belgii ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle žalovaného ani žalobci nehrozí v Belgickém království nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaný také upozornil, že žalobce kvalitu belgického azylového systému nijak nezpochybnil.
24. K tomu soud uvádí, že zhodnocení žalovaného ohledně belgického azylového systému považuje za dostačující a adekvátní. Soud přihlédl též k tomu, že žalobce v žalobě dostatečně konkrétně netvrdil a důkazně ničím nepodložil svůj názor o opačném posouzení otázky existence systémových nedostatků. Žalobce byl v průběhu pohovoru opakovaně žalovaným dotazován na to, zda by se mohl do Belgie vrátit, přičemž k tomu žalobce odpověděl, že do Belgie se vrátit nechce, neboť se tam nepodařilo vyřešit rodný list jeho dcery a jeho potíže s bolestmi nohou. Žádné jiné důvody, proč by se do Belgie neměl vrátit, neuvedl. Co se týče potíží s tamními orgány, uváděl žalobce, že ty spočívaly toliko v tom, že byl opakovaně chycen při drobných krádežích. Od úřadů podle svých tvrzení dostávala rodina 170 eur na týden a bydlel v pronajatém pokoji v rodinném domě. K dotazu, zda se bude rozhodnutím o navrácení řídit, uvedl, že se možná podaří vyřídit v mezidobí rodný list, kdy pak by se mohl i s rodinou vrátit do Gruzie. Lze shrnout, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

z žádných tvrzení žalobce nevyplynuly jakékoli obavy z návratu do Belgie, ba ani do země původu.

25. Soud neshledal důvod k vyvrácení domněnky, že situace v Belgii stran průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany a stran podmínek přijetí žadatelů nepředstavuje porušení žalobcových základních lidských práv.
26. Lze shrnout, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem i Nařízením, stav věci byl zjištěn dostatečně, rozhodnutí mělo oporu ve shromážděných podkladech a bylo odůvodněno způsobem odpovídajícím požadavkům správního řádu.
27. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. 9. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.